

Rideg Sándor

(Törtel, 1903. - Bp., 1966.)

Apja uradalmi cseléd volt. Fiatalságát pusztán élte le. 1919-ben beállt vöröskatonának.

A Tanácsköztársaság bukása után Bp.-en gyári munkás, MÁV-altiszt, majd pékmesterséget tanult. 1925-ben az akkor alakult Magyarországi Szocialista Munkáspárt vezetőségi tagja. A munkásmozgalomban való részvétele során több ízben letartóztatták, 1927 júliusában a lakásán titkos nyomdát foglaltak le. 1944-ig állandó rendőri felügyelet alatt állt, majd koncentrációs táborba hurcolták. 1945-től 1947-ig a Csepeli Szabadkikötő üzemi bizottságának elnöke, azután több évig a néphadsereg írói csoportjának tagja volt. Mint író 1931-ben jelentkezett; novellái a Népszava, a Korunk, a Magyarország és a Híd c. lapokban, ill. folyóiratokban jelentek meg. Első regényében, az Indul a bakterházban (amelyet 1939-ben a Népszava közölt folytatásokban) már megmutatkozott írói egyénisége: élénk mesélőkedve és eredeti humora. Író tehetsége csak 1945 után bontakozott ki teljesen.

Főbb művei:

Indul a bakterház (Bp., 1943);

Urak országában (Bp., 1945);

Tűzpróba (Bp., 1949);

A tükrösszívű huszár (Bp., 1950);

Sámson (Bp., 1951);

Daruszegi vasárnapok (Bp., 1953);

Históriás idők (Bp., 1955);

Csongrádi hun király (Bp., 1957);

Kristóf rózsafái (Bp., 1960);

Lelkek szakadécai között (Bp., 1963);

Húvös csillagok alatt (Bp., 1965);

Az érc hangú kakas (Bp., 1978).